

KÁROLY JÉZUS TESTVÉRENEK
az „EGYETEMES KISTESTVÉRNEK” követésében

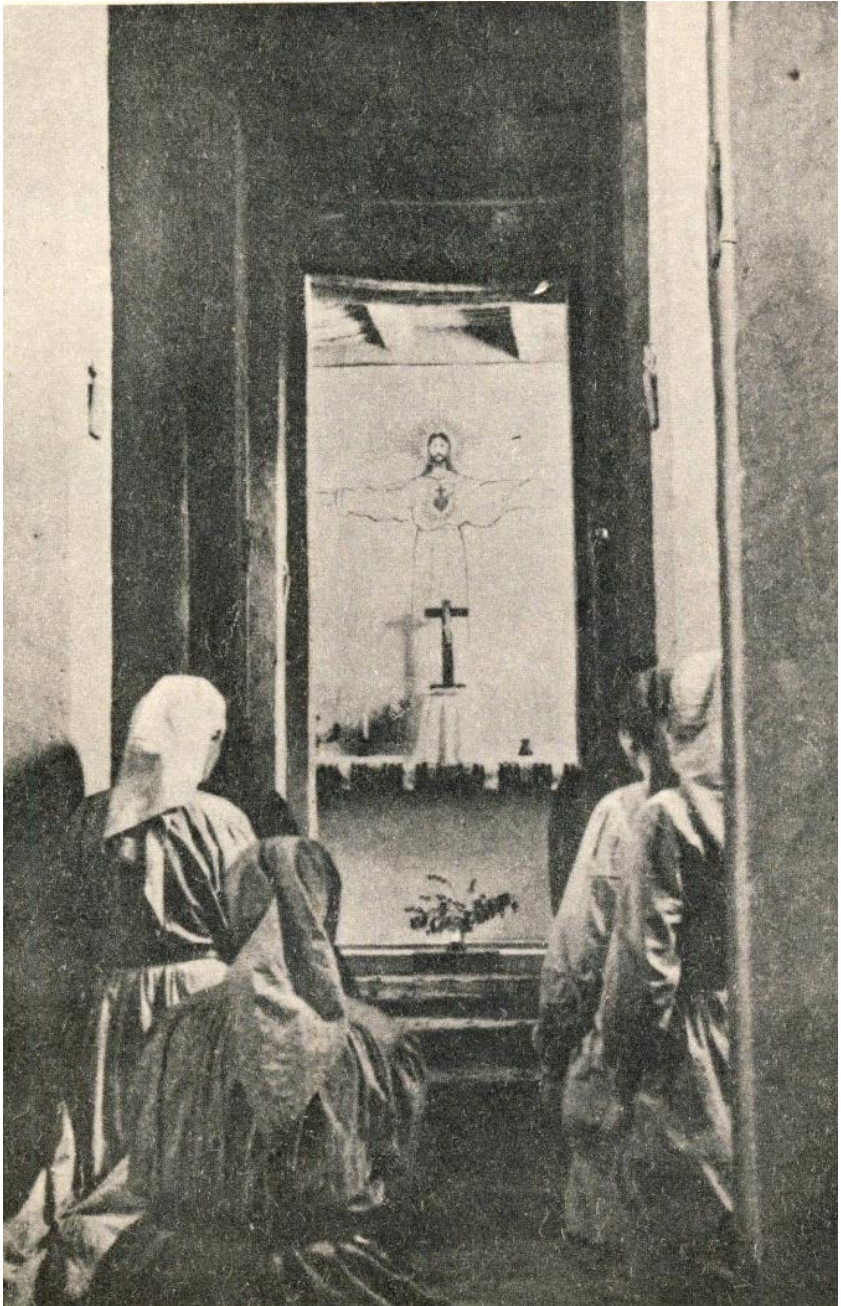
JÉZUS KISTESTVÉREI NŐI SZERZETES KÖZÖSSÉG
Boldog Charles de Foucauld lelkesége nyomán

KÁROLY JÉZUS TESTVÉRÉNEK
az „EGYETEMES KISTESTVÉRNEK” követésében
JÉZUS KISTESTVÉREI NŐI SZERZETES KÖZÖSSÉG
Boldog Charles de Foucauld lelkiisége nyomán

ZÖLD FÜZET

Ezt a kis füzetet – amelynek neve „ZÖLD FÜZET” lett a Testvériség szóhasználatában, az első kiadás zöldszínű borítójára utalva – Magdeleine kistestvér 1946-ban írta mindazoknak, akiket Károly testvér (Boldog Charles de Foucauld) lelkiisége vonzott a Jézus Kistestvérei Közösségébe. Végrendelete is itt olvasható.

Κάποlna Beni-Abbèsben

JÉZUS SZERETET

MINDAZOKNAK, AKIKET KÁROLY JÉZUS TESTVÉRE KÖVETÉSE VONZ JÉZUS KISTESTVÉREINEK TESTVÉRISÉGÉBE

Hozzád szólok, Kistestvér.

Az Úrnak akarod adni az életed, követve azt, akit „**Jézus Kistestvére**nek” neveztek, és aki maga is Jézust „nagyon szeretett Testvérenek és Urának” szeretett nevezni. Talán azt kérdezed, Testvériségünk¹ vajon megfelel-e annak az életideálnak és eszményképnek, amelyet azért választottál, hogy az Úr felé vezessen.

„Gyertek, nézzétek meg” – mondta Jézus azoknak, akiket követésére hívott... Te is Kistestvér, jöjj, és nézd meg!

Nem mi vagyunk az egyetlen szerzetes család, mely Károly Jézus Testvérenek lelkiségéből fakadt (Charles de Foucauld). Amikor mi megalakultunk, már létezett egy másik közösség², és lehetséges, hogy

---

¹ „Testvériség” (nagy T-vel) a testvéri szeretetben élő egész szerzetesi közösséget jelenti; a „testvériség” kis családként élő Kistestvérek otthonait jelenti.

² A Montpellier-i Jézus Szent Szívének Kistestvérei

még számtalan más család is létrejön, hiszen új tőről van szó, melyet azért akart az Úr, hogy az új korszak, új követelményeinek feleljen meg.

Szándékosan választottuk **Károly Jézus Testvérét atyánknak**, ő a mi **alapítónk**. Bár egyedül és elhagyatottan halt meg, a magányosság okozta szenvedés még inkább hasonlóvá tette Krisztushoz és élete még termékenyebb lett.

„Ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal el, egymaga marad. De ha elhal, sok termést hoz.” (Jn 12,24)

Károly Jézus Testvére nem törvényt szabva alapított minket, hanem „könyörögve, önmagát feláldozva, meghalva, megszentelődve, szeretve Őt...” (Károly Jézus Testvére Suzanne Perretnek, 1904. december 15-én)

Ő a mi egyetlen alapítónk. Én nem vagyok más, mint az, aki igyekszik neked átadni az ő gondolatait, miután a lehető leghűségesebben összegyűjtöttem, inkább élete és halála tanításából, mint szabályzataiból. Károly Jézus Testvérét nem lehet sem beleszorítani, sem belekényszeríteni szabályokba, melyet különben soha nem is próbált ki tanítványokkal, sőt maga is egyre inkább eltért tőlük.

Első szabályzatában tulajdonképpen szigorú klauzúráról beszél, de ugyanakkor a Szaharában kénytelen élni, ahol leggyakrabban a végtelen pusztaság volt a klauzúrája. Ebben a szabályzatban egy olyan kolostor tervét hagyta ránk, amelyet a Kistestvérek csak akkor hagyhattak volna el, ha az egyik házból a másikba helyezik őket, Károly Jézus Testvére pedig kifejezetten nomád volt, aki sátorról sátorra járva, minden irányba bejárta a Szaharát és a legteljesebb rendelkezésre-állás, a legbőkezűbb és legtestvérőbb vendégszeretet példáját hagyta ránk.

„...A testvériség reggel 5 órától 9 óráig és du. 4 órától 8 óráig olyan, mint a méhkas...” (Károly Jézus Testvére Mme de Bondy-nak, 1902. július 12-én.)
„...szünet nélkül beszélgetek és fogadom a látogatókat: rabszolgákat,

szegényeket, betegeket, katonákat, utasokat, kíváncsiakat...” (Mme de Bondy-nak, 1902. augusztus 29-én.)

Szíve nyitva állt mindenki számára, buzgósága és testvéri szeretete sohasem ismeret határt. **Szívének ezt az üzenetét** akarom továbbadni neked, hogy felismerd, képes vagy-e alázatosan nyomdokaiban járni.

**Az ISZLÁM és az EGÉSZ VILÁG MEGVÁLTÁSÁÉRT
ÁLDOZATUL ajánlod fel magad
ÉLETED MEGSZENTELÉSE által**

Kistestvér.

Jól átgondoltad-e mit kíván tőled hivatásod, ha Károly Jézus Testvérének, az **„Egyetemes Kistestvérnek”** nyomdokain akarsz járni, és mint ő vágyakozva és imádkozva, világméretekre akarsz kitérni a szívedet, senkit sem zárva ki abból, minden ember üdvösségére szentelve életedet?

Tudatában vagy-e annak, hogy ez a hivatás mit követel, és hogy milyen következményeket von maga után?

JÉZUS SZÍVÉNEK végtelen és egyetemes SZERETETÉRE válaszol, késznek kell lenned elmenni akár a világ végre is, hogy elidd ezt a Szeretetet, és hogy ott **„kiáltsd az Evangéliumot”** nem szavaiddal, hanem egész életed által.

„...Azt kérdezi tőlem, kész vagyok-e az Evangélium terjesztéséért máshova is elmenni, mint Beni-Abbèsbe? Igen, kész vagyok érte akár a világ végére is elmenni, és akár az utolsó ítélet napjáig is élni.” (Károly Jézus Testvére Mgr. Guérin-nek 1903. február 27-én.)

Hogy Jézussal együtt megváltó lehess, és hogy „egész életeddel kiáltsd az Evangéliumot”, el kell hagynod családot, környezetet, hazát, anyanyelvet, szokásokat, gondolkodásmódot – mindent, amit szeretsz, amihez lényed minden szálával kötődsz – és azoknak a családjához, környezetéhez, hazájához kell kapcsolódnod, akiket meg akarsz menteni, akiknek elsajátítod nyelvét, szokásait, még gondolkodásmódjukat is, bármennyire is különböznek a tiedtől.

Egynek kell lenned közülük nemcsak lélekben, hanem az élet legmegalázóbb realitásaiban is.

Nem fogsz mindig megértésre találni... A te környezeted – a te néped – a te fajod szemedre fogja vetni, hogy elhagytad őket, és azok, akiket olyan őszinte szívvel és annyi szeretettel választasz, majd nehezen hisznek ekkora őszinteségekben és szeretetben...

Hogy felkészülhess erre a misszióra, talán hosszú éveken át tanulnod kell annak a népnek a nyelvét, szokásait, vallását és gondolkodásmódját, amelyet Isten neked szánt. Egyetlen fajt, egyetlen népet, egyetlen embert sem zárhatsz ki szeretetedből, éljenek azok a legtávolabbi világrészekben, vagy a legellenségesebb, legzártabb környezetben.

Semmiféle kudarc, veszély félelme nem indíthat meghátrálásra:

„...Sohase vonakodjunk olyan feladatokat kérni, ahol nagyobb a veszély, amely nagyobb áldozatot, odaadást kíván. A dicsőséget hagyjuk annak, aki keresi, de a veszedelmekre, a nehézségekre mindig tartunk igényt.” (Károly Jézus Testvére Louis Massignon-nak, halála reggelén, 1916. december 1-jén.)

Késznek kell lenned szívesebben választani ezeket a helyeket, a **legszegényebbek, a legelhagyatottabbak** környezetét, azokat, „akikhez senki sem menne”: a nomád népeket, vagy más ismeretlen vagy megvetett kisebbségeket. Kutatnod kell a világtérképen, vajon nincs-e valahol, eldugott helyen egy maroknyi embercsoport, amely senkit sem vonz, pontosan azért nem, mert kevesen nagy területen, szétszórtan élnek, és elérhetetlenek az apostolkodás más módszereivel. Szívesebben kell ilyen helyet vállalnod, mert ha te nem mégy, talán soha senki sem jut el hozzájuk, hogy megmondja nekik: Jézus szereti őket, szenvedett és meghalt értük.

A jó pásztor otthagyta a kilencvenkilenc juhát, hogy megkeresse az egyetlen elveszett bárányt...

Ezért ne hallgass azokra, akik azt mondják, elvesztegetett idő járni a világot és keresni azt az **egyetlen bárányt**, miközben jelentős települések másfelé hívnak...

Krisztus ezért az egyetlen bárányért halt meg. Értéke Jézus vérével mérhető.

„Éljen csak egyetlen eszkimó család az Északi sarkon, s ha eléréséhez két évre volna is szükség, azt mondom: menjen. Joguk van nekik is a megváltásra.”
(XI. Piusz pápa egy misszionáriushoz.)

Hivatásod ebben áll.

Megvalósítására késznek kell lenned nélkülözni, és oda menni, „ahova Jézus menne: a legeltévedtebb bárány után, Jézus legbetegebb testvéréhez, a legelhagyatottabbakhoz, azokhoz, akiknek legkevesebb a pásztoruk, akik a halál legátláthatatlanabb árnyékában élnek. „Nem riaszthat vissza a hosszú utazás fáradalma, sem a zord időjárás okozta szenvedés, sem az út veszélye, „sem az emberek véleménye, szöbeszéd, vagy az ellened irányuló tetteik.”

Tudatára ébredtél-e igazán, mennyi fizikai fájdalmat von maga után az éghajlat, a táplálék és a szokások változása; mennyi erkölcsi szenvedést jelenthet lemondani mindenről, amit szeretsz; mennyi lelki szenvedést, lemondani arról, hogy meglásd munkád gyümölcsét. A legtöbbször csak vetsz, de nem fogsz aratni. Mint Károly Jézus Testvére, talán nem találkozol soha egyetlen lélekkel sem, aki általad talált Krisztusra...

Képesnek kell lenned elviselni a szidalmakat és bántalmakat, nem félemlíthetnek meg a nehézségek, nem csüggeszthetnek el az apostoli életben elkerülhetetlen csalódások és szenvedések, inkább örvendezzél annak a kiváltságnak és boldogságnak, hogy szenvedhetsz, hogy mindentől megfosztanak és bántalmaznak nagyon szeretett Testvéred, Urad, Jézusod szeretetéért.

„Áldjuk Istent és adjunk hálát Neki, mert a kegyelmek kegyelmében, a kegyességek kegyességében részesít minket..., abban, hogy a legnagyobb szeretet bizonyítékát adhatjuk Neki: „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13) – Ez a kegyelmek kegyelme, a boldogságok boldogsága, a legnagyobb boldogság, amelyben itt a földön részesülhetünk, és amely azonnal folytatódik az örök Boldogságban a túlvilágon.” (Károly Jézus Testvére: Elmélgések a 21. zsolttárról.)

Ilyen lelkülettel – hacsak az engedelmesség nem kíván tőled más feladatot – nem menekülhetsz el az üldözés elől, és ellenállás nélkül hagyod, hogy megöljenek, odaadod életedet, amelyet fogadalmad napján felajánlottál a világ megváltásáért.

Miután beszéltünk az előtted kitárulkozó világról, hogy buzgóságod határtalan és fenntartás nélküli legyen, még egy különleges felajánlást is kérni fognak tőled az **iszlám vallásban élő testvéreidért**.³ Károly Jézus

---

³ A külön felajánlást nemcsak a szerzetesi fogadalom szövege fejezi ki, hanem az a tény is, hogy a Kistestvérek egy negyede muszlim környezetben él.

Testvére miatt kéri ezt tőled, aki előszeretettel választotta őket, felajánlotta értük életét és meghalt értük⁴, annak ellenére, hogy „**Egyetemes Kistestvér**” kívánt lenni, és az volt a vágya, hogy a testvériségek szerte az egész világon elterjedjenek.

Az ő nevében fogják kérni ezt tőled, mert ő a te atyád, és nincs jogod visszautasítani örökségének ezt a részét.

Talán nem érted ezt meg mindjárt, és attól félsz, hogy hűtlen leszel más népek hívásához, akiket már különleges módon szeretsz; vagy attól tartasz, hogy szívedet kell beszűkíteni, amikor egyetemes szeretettel kívánsz válaszolni az egész világ hívására.

Ne félj! Ez a különleges felajánlásod semmiképpen sem korlátozza buzgóságod egyetemességét, amely az egész világra kiterjed – és abból nem zár ki egyetlen embert, egyetlen környezetet, egyetlen népet és egyetlen fajt sem. – Jézusnak, az egyetemes Megváltónak példája szerint, akinek isteni szíve kivétel nélkül, végtelenül szeret minden embert.

Fogadalmad napján bár **áldozatul** ajánlod fel életed az iszlám és az egész világ megváltásáért, és bár minden reggel a szentmise áldozatában megújítod felajánlásodat, ez nem akadályoz abban, hogy szívedben különleges szeretetet őrizzél annak a népnek a számra, melyet magadnak választottál. Jézus is, aki – minden emberért halt meg és megváltói műve a világ valamennyi népére kiterjed – külön népet választott magának, hogy közöttük éljen, szenvedjen és meghaljon.

---

⁴ „Felajánlom életemet a tuaregekért.” (Károly Jézus Testvére, 1904. május 17-én)

Értsd meg, Károly Jézus Testvére örökségül hagyta tanítványainak az iszlám földjét, melyet vérével áztatott.

Próbálj meg vele együtt reménységgel teli hittel bízni az iszlám földjén élő népek megváltásában, ugyanolyan hittel és szeretettel, mint a kereszténység első apostolai és vértanúi, olyan szeretettel, mely képessé tesz örömmel feláldozni életedet, buzgón egyesülve Jézus Krisztus oltáron bemutatott áldozatával.

Növeld szíved szeretetét a Krisztustól még távol élő testvéreid és a világon élő minden testvéred iránt, hogy mindnyájukat közelebb segítsd a megváltás misztériumához.

Akkor majd kész leszel az imádság és önmagad feláldozása által a végsőkig betölteni az iszlám és az egész világ megváltására szentelt apostoli hivatásodat.

FENNTARTÁS NÉLKÜLI ENGEDELMESSÉGGEL tartozol azoknak, akik KRISZTUS TEKINTÉLYÉT képviselik számodra az EGYHÁZBAN

Ez lesz elkötelezettséged egyik legnehezebb pontja.

Fontold meg jól, mielőtt rálépsz az útra, amelyben nincs számodra megalkuvás, sem fenntartás.

Szerzetes hivatásod már az Úr kezeibe helyezett téged, a teljes függőség állapotában.

Kistestvér hivatásod megkívánja, hogy elmenj e függőség legvégső határáig, Károly Jézus Testvére nyomán haladva, aki számára az engedelmisség „**a Szeretetnek való odaadottság** legtökéletesebb kifejezése volt”, és aki minden írásában szüntelenül ismétli Krisztus szavait azokhoz, akiket azzal bízott meg, hogy a világban Őt képviseljék:

„Aki titeket hallgat, engem hallgat.” (Lk 10,16)

Gondold meg jól, mert ez az engedelmisség gyakran a szeretet legkeményebb követelményét jelenti majd számodra.

Egész szabadságodat, mely annyira kedves számodra, egész akaratodat, amelyről mindeddig bizonyára még sohasem mondtál le egészen, egy teremtett lény kezébe kell helyezned, akit talán nem is tartasz rátermettnek, sem szentéletűnek igazán. Ő közvetíti majd számodra az Úr akaratát attól a pillanattól fogva, amikortól az **Egyházban jelenlevő Krisztus felruházta tekintélyével**, és minden alkalommal az Egyház által rábízott hatalom miatt, ő képviseli ezt a tekintélyt.

Hogy engedelmisséged valóban szeretetből fakadjon, egész értelmekkel és szíveddel kell engedelmeskedned. A szavakon túl, meg kell értened azok szándékának mélységét, akik számodra az **Úr akaratát** teszik jelenvalóvá – ez a megjelenítés módot ad nagyon szeretett Testvéred és Urad, Jézusod akaratát és kedvét megismerni és teljesíteni.

„Nincs tökéletesebb megnyilvánulása a szeretetnek, mint teljesíteni annak akaratát, akit szeretünk. (Károly Jézus Testvére)

A független véleménynyilvánítás és vitatkozás lelket felkavaró korában, neked – továbbra is élenjárónak maradván – gyermeki tanulékonytságot kell tanúsítanod az **Egyház** iránt.

Jelenlétedben talán lekicsinylően, tiszteletlenül nyilatkoznak az Egyház képviselőiről. Te, teljesen aláveted magad, és gyermeki szeretettel viseltetsz a **Szentatya** személye és az Egyház egész hierarchiája iránt.

Közeledben néha az Egyház egyik-másik utasításának célszerűségéről vitatkoznak. Te alázatosan elfogadod őket, és őszintén, szeretettel aláveted magad az Úr már idézett szavai miatt: „Aki titeket hallgat, engem hallgat.”

A **gyermeki engedelmisségnek** csak ezen az útván valósíthatod meg szeretetre szóló hivatásodat.

„Minél inkább egyesül valaki az egyházzal, minél inkább egyesül a Szentlélekkel, amely élteti, annál inkább szereti a mi nagyon szeretett Urunkat, Jézust, aki az Egyház Teste. (Kistestvérek férfi ágának szabályzatából)

E nélkül az engedelmisség nélkül az életszentségre és szeretetre irányuló legerősebb vágyad is meddőségre lenne ítélve, mert azok saját akaratod emberi szintjén maradnának.

„Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek meg, amit mondok?”
(Lk 6,46)

Az engedelmisség által nagyon szeretett Urad akaratát teljesíted és megmaradsz szeretetében és barátságában:

„Ha megteszitek, amit parancsolok nektek, a barátaim vagytok.” (Jn 15,14)
„Aki szeret engem, az megtartja tanításomat...” (Jn 14,23)

Krisztushoz hasonlóan néha küzdened kell, hogy akaratodat mennyei Atyád akarata szerint alakítsd. De ha igazán szeretsz, akkor szereteted ereje elég lesz ahhoz, hogy képes légy Vele együtt ezt mondani:

„Atyám... ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied.” (Lk 22,42)

A TEJES SZEGÉNYSÉG KIFOSZTOTSÁGÁBAN szeretned kell a KIVETETTSÉGET és KÍVÁNNI az UTOLSÓ HELYET

Komolyan tudatára ébredtél-e, hogy ahhoz, hogy Károly Jézus Testvérének igazi leánya lehess, az ő eszméjének, a megvetettség és a szegénység, az alázatosság és a kifosztottság utáni vágyakozásnak élő tanújelévé kell válnod?

Ahogy neki, úgy neked is, az Evangélium szerint kell élned, **szegényként a szegények között.**

Becsületesség kérdése ez számodra. Te mindenki számra Károlyt Jézus Kistestvérét képviseled. Néha rád vetődik valami az őt körülvevő népszerűségből és szeretetből, melyet barátai tanúsítottak iránta. Nem volna jogod nevét viselni és leányának nevezni magad, ha megtévesztenéd őket azzal, ahogyan a szegénységet és alázatosságot gyakorlod, melyek különösképpen jellemzik lelkiségét.

A szegénység lelkületéről megfeledkezni annyi, mint elárulni eszméjét:

Ezt a gondolatát írásai minden lapján megtalálhatod:

„Uram Jézus, milyen hamar szegénnyé lesz az, aki Téged szeretve teljes szívből, nem tudja elviselni, hogy gazdagabb legyen nagyon szeretett Uránál... Mily hamar szegény lesz az, aki hittel elfogadja szavaidat: „Ha tőkeletes akarsz lenni, add el mindenedet, és add oda a szegényeknek... Boldogok a szegények, mert aki elhagyja javait értem, százszorosan többet kap idelent, az égben pedig az örök életet.”

„Istenem, nem tudom, miként lehetséges, hogy egyes lelkek, Téged szegénynek látnak, mégis szándékosan gazdagok maradnak. Én mindenestre nem tudom elképzelni a szeretetet azonosulás, a hasonlóság szükségességének parancsoló követelménye nélkül...”

„A követés fokmérője a szeretet.”

„Gazdagnak lenni, kellemesen, kényelmesen élni földi javaimból, amikor Te szegényen, szűkös viszonyok között, kemény munkából, keservesen éltél – Istenem, én a magam részéről képtelen vagyok erre... Én képtelen vagyok így szeretni.”

„Magam számára mindig az utolsó helyek legutolsóját keresem, hogy ugyanolyan kicsi legyek, mint Mesterem, hogy Vele legyek, hogy mögöttem járjak, lépésről lépésre... Életemet úgy alakítani, hogy utolsó és az emberek legmegvetettebbje legyek... Szegénységben, kivetettségben, szenvedésben élni...”

„Csendesen letelepedni valahol, mint Jézus Názáretben, ismeretlenül, mint Ő, szegényen, dolgoosan, alázasosan. Élni a lehető legkövetkezetesebben a názáreti isteni Munkás alázasos és rejtett életét, és kizárólag kétkezi munkából.”

„Tartsuk mindig szemünk előtt az egyetlen Példaképet, az Ácsot, Mária Fiát, és jusson eszünkbe, hogy aki több anyagi javakkal rendelkezik, mint Ő, az csak azt árulja el, hogy mennyire különbözünk Tőle, szívünk mennyire más vágyakat táplál, mint az Övé.”

„Kiüresíteni szívünket az anyagi javak szeretetétől, a belső szegénység, a lélek belső megfosztottsága által elszakadni mindattól, ami nem Isten és nem Jézus; a földi javakat csak Isten iránti szeretetből használni, úgy, ahogy Ő parancsolja. Késznek kell lenni, inkább kevesebbet birtokolni, mint többet, inkább szükségét szenvedni, minthogy semmink se hiányozzon, mindezt azért, hogy hasonlóbbak legyünk Ahhoz, Akinek nem volt hová lehajtania fejét, és akinek ruhájára is sorsot vetettek.”

„Ne törődjünk jobban egészségünkkel, vagy életünkkel, mint a fa egy lehulló levéllel.”

Vállalod-e a teljes szegénységet Jézus iránti szeretetből: Károlyt Jézus Testvérét követve akarod-e szeretni a kivetettséget, és kívánni az utolsó helyet?

Rómában, 1944-ban, XII. Piusz pápa előtt hivatalosan úgy mutatkoztunk be, mint „jelentéktelen Kistestvérek”, akiket senkinek se jutna eszébe nagyra becsülni. Testvériségünket úgy mutattuk be, mint **munkás kongregációt**, amely a szegények társadalmi osztályához tartozik, a kétkezi munkások közé, és nincs más vágyunk, mint nagyon szeretett Testvérünk és Urunk Jézus nyomdokaiban járni a megaláztatás és kivetettség útján.

Konstitúciónk, valamint annak magyarázata tele van **Károly Jézus Testvére** által ihletett gondolatokkal, íme, néhány idézet:

- Szeretni a szegénységet és elvetettséget, vágyakozva a teljes kifosztottság után – nagyon szeretett Testvérünkkel, Urunkkal, Jézussal együtt – hogy iránta valló szeretetből örülni tudjunk a megaláztatásnak, a megvetésnek, és annak, hogyha semmibe vesznek bennünket.”
- Gyakorolni a szegénység erényét, hasonlóan annak a szegénységéhez és megvetettségéhez, Aki szeretetből a legutolsó helyet választotta, istállóban született, nem volt hová lehajtania a fejét, a keresztfán kifosztottan halt meg, miután sorsot vetettek ruhájára, majd kölcsön kapott sírba temették el.
- Boldognak lenni valahányszor a szükségeset kell megvonni magunktól, vagy szenvednünk kell szegénységünk miatt, amelyet mégis a föld minden kincsénél többre becsülünk, sokkal kevésbé örülve annak, amink van, mint annak, amit nélkülözünk.
- Nem rendelkezhetünk sem hozománnyal, sem járadékkal, semmivel, ami felment bennünket, hogy szegényen, egyszerű munkásemberek módjára éljünk, mint Jézus, napról napra, keservesen keresve meg mindennapi kenyerünket.
- Megadni a kétkezi munka értékét, egyesülve a szegény isteni munkás Jézussal, Mária Fiával és József, az ács fogadott Fiával.
- Megkülönböztetett szeretet tanúsítani az alázatosak és szegények iránt, emlékezve arra, hogy a legcsekélyebb jótett és szeretetszolgálat, amit a legkisebbeknek teszünk, magának Jézusnak tesszük. Tisztelettel és szeretettel

fogadni őket, gyengéd figyelemmel lenni irántuk, mert ők Jézus Testének szenvedő tagjai.

- Osztozni a szegények életmódjában, házaikban lakni, ételeiket enni, ruházatukat viselni, a vasúton az utolsó, a szegények negyedosztályán utazni. A kórházban a szegények sorsában osztózni. Olyan temetésben részesülni, amilyen a szegényeket illeti meg.

- Mint Jézus – aki legutolsóvá és mindenki szolgájává tette magát – ne hagyjuk, hogy kiszolgáljanak bennünket, válasszuk a legalacsonyabb rendű és legfáradságosabb munkákat.

- Alázatosnak lenni gondolkodásban, beszédben, tettekben, alázatosnak a kicsinyek előtt éppúgy, mint a hatalmasok előtt, mind a sikerben, mint a kudarcban, egyformán fogadni a dicséretet és az igazságtalanságot. Ugyanakkor nagyon szelídnék, nagyon türelmesnek és elnézőnek lenni mások iránt.

- A szegénység erényében elsősorban ne annyira a külső szegénység, anyagiak hiánya miatt szenvedéseket keressük, hanem inkább a megvetések és megaláztatások okozta kivetettséget és egy olyan lélek belső szegénységének legmélyebb lemondását és kifosztottságát, aki napról-napra hasonlóbbá akar lenni Jézushoz.”

Tudatában vagy-e a fenti szövegválogatás alapján, hogy hivatásod igazi megfeleledkezést, kifosztottságot kíván tőled, ha tökéletesen és teljesen megfeleledkezve önmagadról, igazán életre akarod váltani, hogy ne maradjon csupán megcsodált eszmény, melynek megvalósításától visszarettenünk, mihelyt rólunk van szó?

Hivatásod megvalósításában gyakran el kell fogadnod, hogy távol maradsz a világ által elvárt szerzetesi méltóság eszményétől. Nagyon nehéz lesz ezt elviselned, mert barátaid, hozzátartozóid, azok, akikben tökéletesen megbíztál, talán egy másik eszményképről prédikálnak

neked, és nevetségesnek, túlzónak, bolondnak tartanak. Krisztushoz hasonlóan talán te is botránkozásra adsz alkalmat...

Mégis ki kell tartanod!

Ki kell tartanod, mert Károly Jézus Testvérének Kistestvére vagy, mert e névvel a szegénység olyan formájára vagy kiválasztva, amelyre mások talán nem kaptak hívást. Nevében őrizned és védened kell az eszményképet mindazokkal szemben, akik még nem értették meg a Megtestesült és Szenvedő Krisztus fényénél a szeretet teljességét, melyet a **szegénység** és **megvetettség** utáni vágy tartalmaz.

Ki kell tartanod, mert azt választottad, hogy életedet a legszegényebbek és a legnincstelenebbek között adod oda! Hogyan érthetnéd meg őket, hogyan szerethetnéd őket, ha nem osztanád meg velük szenvedéseiket, szegénységüket? Hogy mernél úgy élni, hogy neked ne hiányozzon semmi, amikor a körülötted élőknek mindenük hiányzik, anélkül, hogy nyomorúságuk ne lenne élő szemrehányás kényelmes és jó módú életed miatt?

Ki kell tartanod, és ki is fogsz tartani, ha szemedet az **Egyetlen Példaképre** függeszted: a munkás Jézusra, Mária és József, az ács fiára. Jézusra, aki a legmélyebb kivetettségben született, élt és halt meg, és anyyira lefoglalta az utolsó helyet, hogy soha senki nem veheti el tőle. Jézusra, aki ki volt szolgáltatva a farizeusoknak, a papi fejedelmeknek, a nép véneinek, minden hatalmasság megvetésének; – Jézusra, aki a zsidóknak botrány, a pogányoknak oktalanság volt.

Akarod-e Őt egészen eddig követni?

Úgy élsz JÉZUS TANÚJAKÉNT az EMBEREK TÖMEGÉBE VEGYÜLVE, mint KOVÁSZ A TÉSztÁBAN

Íme, az én végrendeletem:

Miért áll ez a négy szó e sorok előtt és nem másutt?

Azért, mert a többi sorokat teljes egészében és kizárólag Károly Jézus Testvére ihlette. Az ő legtisztább lelkiségét, egész lelkét, végrendeletét ismertettem meg veled, nem a magamét...

A most következő oldalakért viszont én vállalom a teljes felelősséget. Ha valami jó van bennük, azért minden dicsőség az Úr Jézust illeti, de ha helytelen bennük valami, úgy egyedül engem kell elítélni...

Egész lelkemet beletettem ebbe az írásba, az egész életemet betöltő annyira kedves gondolatot, és úgy adom át neked, ahogy van, keresetlenül, ügyetlenül, rád bízom, mint ahogy az édesanya bízza üzenetét leányaira.

Kérem mindazokat, kik olvassák majd e sorokat, ne lássanak a legcsekélyebb rosszallást sem a szerzetes élet egyéb formáival szemben, melyek évszázadokon át szenteket adtak az egyháznak.

Egyszerűen csak más elgondolásról van szó, mely felelni próbál egy új kor, különböző szükségleteire.

Mindazoktól, akiket vonz a Testvériség eszménye, azt kérem, hogy példámat követve járjanak tovább ezen az új úton – ezért neveztem e sorokat végrendeletemnek. Mindig nagyon alázatosan és mély gyermeki lelkülettel minden ebből származó következményt az Egyház tekintélye

alá rendelve jobban, mint bármikor az ő legszeretőbb és legengedelmesebb gyermeke akarok maradni.

Kistestvér,

Tudatában vagy-e, mit jelent egy szerzetesnő számra ez a hivatás, szegényen élni a szegények között, elvegyülve az emberek tömegében, mint „**kovász a tésztában**”?

Úgy látszik, hogy mindeddig megvalósíthatatlan volt az ilyen hivatás, mert túlságosan eltért a szerzetesi élet hagyományos felfogásától. Ma mégis – bár mindenki között a legutolsó és legjelentéktelenebb vagyok – a küldetés nevében, amellyel rám bízták egy új kongregáció alapítását, amely Testvériség kíván lenni, azt merem neked mondani:

Egyetlen példaképed van: Jézus. Ne keress mást!

Akárcsak földi életében Jézus, légy **mindeninek mindene**: arab az arabok között, nomád a nomádok között, munkás a munkások között... de elsősorban ember az emberek között. Ne gondold, hogy a szerzetesi méltóság és az Istennel való bensőséges lelkiélet megóvásához, a külső veszedelmektől válaszfalakat kell emelned önmagad és a laikus világ közé. Ne tartsd távol magad az emberek tömegétől!

Mint Jézus, légy része az **emberi tömegeknek**. Hatolj be mélyen környezetedbe, és szenteld meg életed hasonlósága, barátsága, szeretete, önátadása által, miként Jézus, mindenkit szolgálva. **Légy egyé mindenkivel** annyira, hogy egészen egy legyél közülük, úgy akarj együtt élni velük, mint kovász a tésztában, amely elveszíti önmagát, hogy megkelessze azt.

Még ezt is merem mondani neked:

A szó legteljesebb és legszebb értelmében, légy előbb ember és keresztény, mint szerzetesnő. **Légy ember**, hogy jobban dicsőíthesd az Atyát teremtményeiben, és tanúságot tethess nagyon szeretett Testvéred, az Úr Jézus szent emberségéről. Minél tökéletesebben leszel ember, annál tökéletesebben és teljesebben leszel **szerzetesnő** is, mivel a szerzetesi tökéletesség kibontakozásának alapját a természetes kiegyensúlyozottság biztosítja számodra.

Ha a szerzetesi élet újszerű meglátásának merészsége ellenére is ilyen meggyőződéssel beszélek, azért van, mert az Evangéliummal és az Egyház nagy szentjeinek tiszta hagyományával van összhangban, Szent Pál apostol korinthusiakhoz írt levelének szavai szerint:

„Bár mindenkitől független voltam mégis mindenkinek szolgája lettem, hogy minél többet megnyerjek.

A zsidók előtt zsidóvá váltam, hogy megnyerjem a zsidókat.

A törvény alá rendelték között a törvény alárendeltje lettem... csakhogy megnyerjem azokat, akik a törvény alárendeltjei.

Azok között, akikre a törvény nem vonatkozik, olyanná lettem, mint aki a törvényen kívül áll... csakhogy megnyerjem a törvény alá nem rendelteteket.

A gyöngék közt gyöngé lettem, hogy megnyerjem a gyöngéket.

Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek.

Mindezt az Evangéliumért teszem, hogy nekem is részem legyen benne.”

(1Kor 9,19–24)

És ha ilyen határozottan ismétlem mindezt, ez főként azért van, mert az **Egyetlen Példakép, Jézus**, az emberré lett Isten van a szemem előtt, aki egyszerűen egy lett az emberek közül, szeretettel élte emberi életét, gyönyörűsége tellett az emberek fiai között lenni, – Jézus, aki nem vonakodott elrejteni isteni méltóságát, amikor felvette az emberi természetet, és megdicsőítette, amikor emberségünket magára vette.

És mégis milyen óriási a szakadék Isten és ember között! ... Isten, ha e távolság ellenére megtestesült, nem azért tette, hogy mindenkinek példaképpül szolgáljon? Merjük-e azt mondani, hogy jobban cselekszünk, ha másképp teszünk, mint Jézus, az isteni Példakép: Jézus, Mária és József, az ács fogadott fia, a betlehemi Jézus, Palesztina útjait járó Jézus, a szenvedő Jézus, aki szeretetből elfogadja, hogy keresztre feszítsék olyan tömeggel körülvéve, mely gyalázzalal illette...

Ezt a csodálatos eszményt meg kell tudnod védeni, és főleg megértetni környezetteddel, mert néha ez az ellentmondás jele lesz.

Meg kell majd velük értetned, hogy ugyanakkor a Szeretetnek egységében fennállhat az ihletés különbözősége, amint a test tagjai is különböznek egymástól, így a szerzetesi szabályok megtartásában is lehetnek különböző felfogások.

Jézus Kistestvéreinek a szabályzata azt kívánja tőled, hogy a szerzetes élet előírásait mindig rendeld alá az Evangélium előírásainak, és mindig **minden szabály fölé helyezd a szeretetet**, mert ez a legfőbb szabály, Jézus legfőbb parancsa.

A hallgatás és a klauzúra, amelyek a bensőségesebb egyesülést biztosítják Jézussal, inkább azt a célt szolgálják, hogy növekedjél a szeretetében, és nem azt, hogy elkülönülj az emberektől, testvéreidtől, az Ő testvéreitől. Hogy meg ne sértsd a szeretetet, gyakran alá kell rendelned a hallgatás és a klauzúra betartását a vendéglátás és a szeretetgyakorlat lényegesebb kötelezettségének, meg kell tudnod szakítani a hallgatás és az összeszedettség békés csendjét, hogy mindenki, aki a testvériséged ajtaján kopogtat, bármennyire kellemetlen és bármilyen alkalmatlan is lenne az a személy, magát Jézust fogadd be.

A szerzetesi visszavonultság ürügyén nem élsz a világtól elzárkózva. Jézust utánozod, minden emberi élet tökéletes példaképét. Testvéreiddel, az emberekkel együtt étkezel, együtt örülsz velük, mint Jézus. Vendéglátásukat egyszerűen fogadod el, testvéri módon éled köztük keresztény és szerzetesi életedet, hogy megmutasd nekik annak szépségét és nagyságát.

Talán neked is szemrehányást tesznek majd, mint Krisztusnak, hogy vámosokkal és bűnösökkel étkezel, hogy elvegyülsz a tömegben, és túl közel engeded magadhoz a nyilvános bűnösöket, megengeded, hogy a gyermekek lökdössenek...

Szemedre vetik, hogy hiányzik belőled a szerzetesi méltóság, de ne törődj vele!

„Nem nagyobb a tanítvány mesterénél: Akkor tökéletes az ember, amikor már olyan, mint a mestere.” (Lk 6,40)

„Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg.” (Jn 13,15)

Nemcsak a szerzetesi erényeket fejleszted magadban, mert azok rendellenesek és természetellenesek lennének, ha nem az **emberi erényekbe** volnának beoltva, amelyeket az emberré lett Isten Fia, Jézus Krisztus dicsőségére kell tökéletességben kibontakoztatnod.

Igyekszel kifejleszteni magadban az elszántság, bátorság, határozottság emberi értékeit, és kiirtani magadból a kishitűség és féltékenység emberi gyarlóságait.

Hasonlóképpen törekszel majd arra is, hogy határozottan kiirtsd magadból a női hibákat, az érzékenykedést és a túlzott képzelődést, ugyanakkor őrizkedsz attól a veszélytől, hogy lerombold magadban a gyengédség és önátadás értékes női jellemvonásait, melyeket önmagadról teljesen megfeledkezve, mások szolgálatába állítasz.

Szerzetesi képzésednek lényegbevágóan számolnia kell a józan ész, az ítélet, a megfontoltság és az emberi igazság alapismereteivel. Ezek a követelmények fontosabbak a szeretet illúzióinál. Ez a képzés egyben tudatára ébreszt azoknak az igényeknek, melyek benne foglaltatnak a természetjog olyan formáiban, mint amilyen a felelősségérzet, az állapotbeli kötelesség és a hivatásbeli lelkiismeretesség.

A visszavonultság, a kicsiség, a megvetettség utáni vágyad csak hiú ábránd volna, ha megakadályozna, hogy nagylelkűen és nyitott lélekkel Krisztus Jézust dicsőítsd. Óvakodj tehát minden kicsinyeségtől. Ne botránkozz meg semmin. Főképpen pedig vedd meg a formalizmust és a farizeizmus minden formáját és úgyszintén vess el minden szűklátókörűséget, mely kioltja az igazi szeretetet.

Ne akarj utadból elhárítani minden nehézséget, kísértést és veszélyt, mert ezek részei ugartörő hivatásodnak.

Óvakodj a tehetetlen beletörődéstől, a Gondviselésre túl kényelmesen ráhagyakozó ábrándtól, ami azt jelenti, hogy lemondasz emberi akaratodról. Ellenkezőleg, a lehető legnagyobb mértékben fejleszd ki akaratodat, és meglátod, hogy ereje és hatalma milyen nagyra nő, ha egyesül az isteni Akarattal, és akkor számíthatsz **Jézusnak, a Lehetetlenség Urának** mindenhatóságára.

A **hegyeket áthelyezni képes hit** elszántságával hiszed, hogy Vele a leglegyőzhetetlenebb akadályokat is legyőződ, és így a szorongás, félelem, veszedelem fogalmai számodra már semmiféle jelentőséggel sem bírnak.

„Azzal az egy dologgal feltétlenül tartozunk Urunknak, hogy soha, semmitől nem félünk.” (Károly Jézus Testvére Lelki jegyzetek, 10. o.)

Szüntelenül ismételd magadban, hogy ami **esztelenség az emberek szemében**, az nagyon gyakran maga az **isteni Bölcsesség**.

Gyakorold a türelmet, az állhatatosságot, és az elbátortalanodás és kimerültség óráiban ismételd magadban:

„Ha valaki elindul, hogy elvégezzen valamit, ne jöjjön vissza dolgavégezetlenül.” (Károly Jézus Testvére, nővérének.)

Nem fogják a szerzetesi szegénység nevében az kívánni, hogy lesütött szemmel járj, hanem hogy jól nyisd ki a szemed, hogy megláss magad körül minden nyomort, és észrevedd az emberi élet és a világmindenség minden szépségét is. Tartsd távol magadtól a komor és tartózkodó magatartást éppúgy, mint a túlérzékenységet és sértődöttséget; igyekezz mindig mosolygósnak, kedvesnek, jókedvűnek, elevennek mutatkozni, hogy a kifelé megnyilvánuló öröm tanúságot tegyen Arról, Aki minden öröm szerzője, minden boldogság forrása, és akinek szeretetéért képes leszel a mosoly fátyla alá rejteni minden fáradságodat és elégedetlenségedet.

Nem kívánják tőled, hogy Krisztus szeretete nevében megszűnj szeretni a tieidet. Ellenkezőleg, azt mondják neked, hogy a negyedik parancsot – amely természetjog és isteni parancs egyben – egyetlen szerzetesi szabály sem helyettesítheti, sem nem törölheti el. Jézus után, tehát a leggyengédebb szeretettel mindig **szüleid** iránt leszel.

Azt is mondják majd neked, hogy az **emberi barátság**, ha őszinte és tiszta, sokkal szebb semhogy leromboljuk, vagy lekicsinyeljük, inkább – megtisztítva és átalakítva – növelni kell Krisztus szeretetében. Ő testesítette meg a barátság eszményképét. Az Ő nevében a barátság nagy vágyáról beszélnek neked, amelyet minden teremtménnyel szemben meg kell őrizned, feléjük menni egyszerűen azért, mert szeretjük őket, és szeretnénk mindezt érdek nélkül megmutatni nekik,

nem várva tőlük semmiféle elismerést, még apostolkodásunk eredményességét sem.

Az alázatosság ürügyén nem kívánják tőled ítélőképességed lerombolását, személyiséged elfojtását, képességeid letagadását vagy elrejtését. Az alázatosság igazság, és a tehetség különösen Isten ajándéka, amelyet azért bízott rád, hogy gyümölcsöztesd. Nem a te tulajdonod. Hogyan kérkedhetnél vele? Ne sértsd meg tehát Istent azzal, hogy akár egy ajándékát is megveted, hogy elrejtjed a kapott talentumok egyikét, inkább a lehető legnagyobb mértékben gyümölcsöztesd az Úr Jézus iránti szeretetből, és az Ő dicsőségére, aki rád bízta azokat. Fejleszd ítélőképességedet, és rendeld alá teljesen, de okosan a szerzetesi engedelmességnek. Bontakoztasd ki a lehető legtökéletesebben személyiségedet, de kizárólag azért, hogy Krisztus szolgálatába állítsd. Nem mindenki kapja ugyanazokat a megvilágosításokat, ugyanazokat a kegyelmeket, ugyanazt a meghívást. Ne törekedj sablonossá válni, próbáld megtalálni **személyes beállítottságodat**, és kibontakoztatni Jézus Kistestvéreinek **közös hivatása** keretében.

Számtalanszor ismétlik előtted, hogy szerzetesi hivatásod, fogadalmid korántsem tesznek elkülönült lényé, hanem inkább Krisztus teste minden tagjának, minden embernek, testvéreidnek, az Úr testvéreinek szentelnek; szerzetesi életed soha, semmilyen címen nem lehet akadálya a testvéri szeretetnek.

Engedelmességi fogadalmad nem kisebbíti felelősségedet, sem bizonyos kezdeményezések szükségességét részedről, melyek néha elismerésre méltóbbak, mint a passzív engedelmesség biztonsága. De a fogadalom megszabadít saját akaratod és személyes önzésed béklyóitól, és biztosítja számodra a teljes készenlétet a szeretet szolgálatára.

Tisztasági fogadalmad nem zár be önmagad önző és személyes tökéletességed szűklátókörű keresésébe. Nem azt kéri, hogy beszűkítsd, megnyomorítsd szívedet, hanem hogy még szélesebbre tárd ki, hogy minden embert, a testvéreidet szeresd azzal a határtalan szeretettel, amely egyre inkább növekszik nagyon szeretett Testvéred, Urad, Jézusod iránti szereteted arányában.

Szegénységi fogadalmad sohasem csökkentheti azt a szeretet, amellyel mindenkinek tartozol. Nélkülözést csak számodra hozhat, de lehetővé teszi, hogy megszabadulva minden személyes aggodalomtól, segítségére lehess mindazoknak, akiket az Úr Jézus utadba hoz.

Ha maximálisan oda akarod adni életedet, nem kell másként cselekedned, mint ahogy Egyetlen Példaképed, **Jézus az Evangéliumban**, Jézus, aki lényegében csak szegény munkás akart lenni a többiek közé vegyülve, **isteni kovászként az emberiség tésztájában**.

Ha tehát követni akarod ezt az utat, amely Jézus útja, sokszor nem fognak megérteni, és nehéz lesz kitartanod...

Nehéz lesz, mert ez az út, sokkal inkább, mint a többi, tele van nehézségekkel, veszélyekkel. Ha mindez félelemmel tölt el és lehangol, talán annak a jele, hogy inkább védettebb, rendszerebb, kísértésektől mentesebb életre vagy alkalmas. Ez az út tele van nehézségekkel és veszedelmekkel, mert nem találsz minden kanyarban, minden szakadék szélén korlátot, támasztékot, amely több biztonságot nyújtana neked. Hogy ezeket helyettesítsd, szükséged van értelmű, ítéleted, akarated és szíved komoly alakítására, de főleg végtelen nagy szeretetre.

Ahogy te vágysz az utolsó helyre, a szemlélődő életre és a szeretetre szóló hivatásod megvalósítására, úgy ebben, Károly Jézus Testvére nagyszerű példája lesz a védőkorlátod.

Tarts ki, tekintetedet az **Egyetlen Példaképre, Jézusra** szegezve – Jézusra, az emberinek és isteninek tökéletes Példaképre!

AZ EMBEREK TÖMEGÉBEN kell hordoznod SZEMLÉLŐDŐ HIVATÁSODAT

Eléggé tudatára ébredtél-e annak, hogy az apostoli élet látszata alatt lényegében **szemlélődő léleknek** kell lenned; és hogy szemlélődő életednek annál is inkább sugárzónak és termékenynek kell lennie, mert éppen azt választottad, hogy az emberek tömegében úgy leszel, mint **kovász a tésztában?**

A kovász, hogy tésztával való érintkezése közben ne veszítse el erejét, és megkelessze, kell, hogy jól elő legyen készítve. Hogy meggondolatlanság nélkül mélyen elvegyülhess az emberek tömegében, és főleg azért, hogy átalakíthasd, a túlcordulásig kell töltekezned Krisztussal. Átsugározva rajtad, Ő lesz az isteni kovász.

Ahhoz, hogy testvériségek ne forogjanak veszélyben, és főleg hogy gyümölcsözők, nyitottak és vendégszeretők legyenek, kell, hogy ugyanakkor az imádságot és szeretetet, egyszerűséget és békét, szelídséget és örömet sugárzó otthonokká váljanak. Itt Jézus jelenlétében kell élned, mint a **názáreti szent házban**, a szeretet összeszedettségében, Jézussal annyira telített szívvel és lélekkel, hogy Ő sugározzon és áradjon ki rajtad keresztül.

Ne pazarold el lelked erejét annak a váagnak a teljesítésére, hogy a klauzúra és a csend szabályait mindig alárendeld a vendéglátás és a

szerepet elsőbrendű kötelességének, hogy a szeretet összeszedettségében Jézussal egyesülve maradjon. A világ közepette kell gyakorolnod a csend és összeszedettség szellemét, mindenekelőtt arra törekedve, hogy megőrizd a **belső csendet**. Képesnek kell lenned örömmel újra megtalálni a **külső csendet** is, amint Jézus akarata nem hív más feladatra.

Hogy félelem nélkül átvészeld minden veszedelmet, mely az emberek tömegében megélt hivatásodban lelkedet érheti, szükséges a maximumig kibontakoztatni belső életedet, bensőséges kapcsolatodat Jézussal.

Hivatásod mindenekelőtt Károly Jézus Testvérétől, a nagy szemlélődőtől származik. Ha nem volna ez a szemlélődő hivatásod, ha csak cselekvésre, tevékeny apostolkodásra volna hajlamos, akkor küldetésednek csak egy részét tudnád megvalósítani.

Szemlélődők a világban, akik azt merik állítani, hogy szemlélődő életük éppúgy kibontakozhat a tömegek között, vagy az országúton, mint a zárdák csendjében – ez zavarba hozza azokat, akik ezt az életformát kizárólag a kolostori élet áhítatos keretei között képesek elképzelni. Mert nem néztek eleget **Jézusra**, a legkiválóbb **Szemlélődőre**, nem figyelték meg Jézust rejtett életében Betlehemben és Názáretben, Jézust nyilvános életében, aki csak 40 napra vonult vissza a pusztába távol az emberek tömegétől, és harminchárom éven át egyszerűen övéi között élt. Igaz Isten volt, de azért testesült meg, hogy megmutassa nekünk az utat. Jézus nyomdokain járva, Őt utánozva, nem tévedhetünk el.

„Példát adtam nektek, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg.” (Jn 13,15)

Ne félemlítsenek meg e szavak: szemlélődő hivatás, szemlélődés. Ne idézzék fel benned a kivételes, magasztos hivatás gondolatát, amelyet a legtöbb ember el sem érhet.

Károly Jézus Testvére életének fényében e szavak ébresszék fel benned a Jézussal bensőségesen beszélgető, egészen egyszerű, egészen bizakodó, egészen szerető lélek magatartását, a kis gyermek apja iránti gyengédségét, a baráti szív megnyilatkozását a jó barát felé.

„Ha az ember szeret, szüntelenül beszélni szeretne azzal, akit szeret, vagy legalább szüntelenül nézni szeretné őt. Az ima nem más, mint meghitt beszélgetés Kedvesünkkel. Nézzük Őt, elmondjuk Neki, hogy szeretjük, boldogok vagyunk, hogy lábainál lehetünk...” (Károly Jézus Testvére, Lelki jegyzetek, 3. old.)

„Istent dicsérni annyi, mint lábaihoz borulni a csodálat és a szeretet szavaival; annyi, mint a legkülönbözőbb módon ismételtetni, hogy végtelenül tökéletes, hogy végtelenül szeretetre méltó, hogy Ő a végtelen szeretet... annyi, mint vég nélkül mondani Neki anélkül, hogy véget tudnánk vetni egy oly szelíd vallomásnak, hogy Ő szép, és hogy szeretjük Őt...” (uo. 15. old.)

Lényegében ez az imádság, ez az igazi szemlélődés.

A munkában, az utakon és az emberek tömegében, hogy szemlélődő lélek lehess, próbáld meg egyszerűen tekinteted Jézusra emelni, és beszélgetésbe merülni vele, mint a világ legdrágább lényével:

„Isten legyen gondolataink Királya, gondolataink Ura, a Reá gondolás soha meg ne szűnjön bennünk, és minden, amit mondunk, teszünk és gondolunk, Érte legyen, szeretete irányítsa.” (Károly Jézus Testvére, Lelki jegyzetek, 14. old.)

Így nem engeded, hogy szétszóródj a világban:

„Ha szeretünk, nem tévesztjük szem elől azt, akit szeretünk... Ha szeretünk, csak egy dologra gondolunk: a szeretett személyre. Egyetlen dolog nyugtalanít: a szeretett személy java és bírása... Ha szeretünk, egyetlen

dolog létezik: a szeretett lény... Ha valaki szereti Istent, találhat helyet szívében nyugtalankodásra és anyagi gondokra?” (Károly Jézus Testvére, Lelki jegyzetek, 14–42. old.)

„Imádkozni annyi, mint szeretve Jézusra gondolni. Minél inkább szeretjük, annál jobban imádkozunk.” (uo. 162. old.)

De fel kell készülnöd erre a szemlélődő életre.

Képzésedet segíti szentségimádó életed, amely a „tökéletes szeretet legteljesebb kifejezőmódja”, az imaéleted, amely egészen az **Eucharishtiában** és az **Evangéliumban** jelenlevő és élő Jézusra összpontosul. Segítségedre lesz eucharisztikus életed, és arra törekszel, hogy napjaid szüntelen hálaadássá legyenek, amelynek csak a szeretet szab határt.

Mindenekelőtt a **szentáldozás** lesz számodra az Eucharisztikus Áldozatban való teljes részvétel. Belőle merítesz erőt és a mindennap megújuló buzgóságot; a **Szent Áldozatban** megtalálod a módot, hogy egész napodat, mindazzal, amit tartalmaz: az imát, a munkát és a szenvedést – egyesítsd az Üdvözítő megváltó szenvedésével.

A **gyónás szentségéhez** úgy járulj, mintha Krisztushoz mennél, minden gyengeségeddel és nyomorúságoddal bátran, jól tudva hited szerint, hogy Krisztus Vére által nemcsak bűneid bocsánatát nyered el, hanem a megváltás mindent megtisztító és éltető kegyelmét is.

Az Evangélium lesz a kincstárad. Ez az élet könyve, amely a szeretet tudományát tartalmazza. Átitatod vele szellemedet és szívedet, hogy azután az **Evangélium élő hirdetője**, cselekvő Evangélium lehess.

Testvériségedet alakítsd **eucharisztikus Názáretté**, amelynek középpontja a Tabernákulum. Legnagyobb örömed abban talárod, hogy gyakran meglátogatod, hogy Jézus szeretetéből, Jézus életéből meríts,

mígnem szellemed és szíved annyira megtelik Vele, hogy kiárad rajtad keresztül.

Így teljesítéd azt a küldetést, melyet Károly Jézus Testvére rád hagyott, a testvériségek pedig olyanok lesznek, amilyennek ő kívánta:

„...a szeretet kis otthonai, ahol a Szent Szív lángol, hogy meggyújtsa azt a tüzet, amelyet Jézus hozott a földre”, az „imádság és vendéglátás zaouias-ai⁵, ahonnan olyan jámborság sugárzik, amely megvilágítja és felmelegíti a közösséget; kis család, mely oly tökéletesen utánozza Jézus erényeit, hogy környezetük egyszerűen elkezdni szeretni Jézust.” (Károly Jézus Testvére, H. de Castries-nek 1902. március 12-én)

**CSAK EGYETLEN PÉLDAKÉPED LESZ:
JÉZUS
JESUS-CARITAS – JÉZUS-SZERETET**

Az önfeláldozás a világ megváltásáért, a teljes szegénység kifosztottsága, az emberek tömegébe vegyülő élet, mint kovász a tésztában, a szemlélődő élet a világban – mindez eszköz, hogy megvalósítsd Jézus Kistestvére hivatásodat.

De ahhoz, hogy ennek a hivatásnak megadd teljes értelmét és egységét, elsősorban a maximumig élned kell Károly Jézus Testvérenek oly kedves jelszavát, mely mindent egybefoglal és magába zár: **Jesus-Caritas – Jézus-Szeretet.**

---

⁵ Muszlim vallási közösség teremtét hívják így, mely rendszerint az imaház, a dzsámi mellett található, hogy minden arra járó vendégül lásson.

Ez a jelszó megvilágosítja és leegyszerűsíti egész életedet!

Károly Jézus Kistestvére nem új utat mutatott, hanem egyetlen utat: Jézus útját. **Egyetlen Példaképet** választott: **Jézust**; egyetlen Vezetőt, egyetlen Mestert: Jézust. Azt mondja, hogy ne legyen más gondolatod, más szerelmed, más vágyad: csak Jézus. Azt mondja, hogy csak egy dolog szükséges: szeretni Jézust.

Azt mondja, hogy „lépéseid az Ő lábnyomát kövessék”, hogy „kezed kezébe tedd”, hogy „az Ő életét éld”, hogy „arcvonásait szerető szívvel alakítsd ki magadban”. Azt kéri, hogy kegyelme segítségével hagyd mélyen magadba hatolni Lelkét, hogy „az Ő gondolatait gondold, az Ő szavait mondd, az Ő tetteit cselekedd, amennyire csak lehetséges, egyszerűen, hogy eltűnj és engedd Őt beszélni és cselekedni Szíve és Akarata szerint.”

Hirdetni fogja neked az összes erényeket, de mindig Jézussal összefüggésben – hogy egyre hasonlóbba tegyen Hozzá...

Beszél az **engedelmességről**, és arra kér, hogy légy eggyé Jézussal, amint Ő is egy az Atyával:

„Én és az Atya egy vagyunk.” (Jn 10,30)

„Mindig azt teszem, ami tetszésére van Atyámnak.” (Jn 8,29)

Beszél a **szelidségről**, hogy utánozd az isteni Barányt. Azt mondja, hogy „szelíd, gyengéd, könnyőreletes gondolatokat táplálj magadban”, Jézus gondolatait, és kerüld mindazt, ami sérthetné a szeretetet, amelynek uralkodnia kell az emberek, Jézus testvérei, „a mennyei Atya minden gyermeke” között. Azt kéri tőled, hogy „engedj jogaidból, és inkább hagyd kifosztani magad, semmint hogy védekezz”, hogy mindez által Jézust utánozd, „aki hallgatott bírái előtt, és aki hóhéraiért is csak imádkozott”.

Beszél Jézus **szegénységéről** és Jézus **alázatosságáról**, aki mindenki között legutolsóvá és mindenki szolgájává tette magát: „Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon másoknak, és odaadja életét váltságul sokaknak.” (Mt 20,28)

Beszél a **tisztaságról**, és azt kéri tőled, hogy fenntartás nélkül átadd egész szeretőképességedet Szeretett Testvérednek, az Úr Jézusnak, és megszabadulva minden köteléktől kibontakozz az isteni Szeretetben.

Beszél a **testvéri és egyetemes szeretetről**, és azt kéri tőled, hogy mások felé csakis olyan gondolataid, szavaid és tetteid legyenek, amelyek Jézus názáreti otthonában is megengedhetők lettek volna, hogy e testvéri szeretet által felismerhessék az Úr igaz szolgáit, és mondhassák: „Nézzétek, hogy szeretik egymást.”

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,35)

Azt kívánja tőled, hogy a **testvériséged** Jézus otthona, a Jó Pásztor hajléka legyen, ahol testvéri szeretettel fogadják be a szegényeket, a szerencsétleneket, a betegeket, a vendégeket, mint „megszentelt személyeket, akikben Jézus él”.

Beszél a **buzgóságról** és azt kívánja tőled, hogy Jézus, Egyedüli Példaképed nyomdokain haladva, számítás nélkül eltékozz magad, mint Ő, menj az elveszett bárány keresésére, minden örömet abban lelve, hogy elhasználd az Ő szolgálatában és testvéreinek szolgálatában, és ha akarná, meg is halj a Nevéért.

Azt mondja, hogy legyen legyőzhetetlen **hited** Jézus mindenhatóságában, a **Lehetetlenség Urában**; legyen legyőzhetetlen hited Jézus diadalában, szeretete és jelenléte kisugárzása által.

Emlékeztet arra, hogy Jézus minden emberért kiontotta véréit, és hogy az Iszlám és a világ megváltásáért halt meg.

Beszél a **lelki örömről**, amely lényegében Jézus örök dicsőségéből és végtelen boldogságától fakad:

„Ő boldog. Mi szeretjük Őt. Akkor mi hiányzik nekünk?” (Károly Jézus Testvére, Elmélkedés a 20. zsoltárról)

Beszél a **szeretetről**, hogy részed legyen Jézus szeretetében. Azt kéri tőled, hogy egyedül Őt szeresd, hogy pihenő helye és gyönyörűségének kertje légy, hogy csak Rá gondold, csak Neki élj, Vele dolgozz, és Vele szenvedj...

Beszél az **önfeláldozásról**, Jézussal bensőségesen egyesülve. Azt kívánja tőled, hogy teljesen aláveds magad Isten akaratának, vágyakozzál a vértanúság legnagyobb kegyelme után, hogy mint Jézus, tanúságot tehess a legnagyobb szeretetről. Legfőképpen pedig azt kívánja tőled, hogy cseppenként add oda életedet a mindennapi kötelességek rejtett és mindenki számára elérhető áldozatában.

Szavai és írásai egyetlen kifejezést ismételnék, amely állandóan visszavisszatér, mert létezik egy egyedülálló Valaki, aki birtokba vette egész lelkét, és aki egyetlen szenvedélye lett: **Jézus – Jesus-Caritas – Jézus-Szeretet.**

Ez szentségének nagy titka. Ez magyarázza meg életművének egész termékenységét. Ez ad neki ilyen sugárzást, és teszi ilyen egyéniséggé. Hogy teljesen megértsük Károly Jézus Testvérét, el kell felejtenünk őt magát, hogy csak Jézust lássuk, aki áttetszik rajta.

Életszabálya lényegében az Evangélium: a **hegyi beszéd.**

Ő megértette azt, hogyha Jézus megtestesült, hogy övéi között lakjék, ha az Evangéliumban ránk hagyta egész tanítását, ez azért történt, hogy mindannak amit tanított, Egyedüli Példaképe és élő megszemélyesítője legyen. Ahhoz, hogy tökéletessé legyünk nem kell egyéb, mint nézni Jézus életét, aztán utánozni és követni Őt. „Az utánpótlás mértéke a szeretet.”

Megértette azt is, hogy Jézus nélkül nem lehet semmit tartósan építeni, és hamis úton járnánk, ha nem követnénk Jézust.

„Szabályod: engem követni... Azt tenni, amit én tennék. Minden dologban tedd fel magadnak a kérdést: Mit tett volna Jézusunk? – és cselekedj úgy. Ez az egyetlen, de feltétlen szabályod.” (Károly Jézus Testvére, Lelki jegyzetek, 17. old.)

Követni akard-e te is az egyetlen utat, Jézus útját? Akard-e, hogy egyetlen Mestered legyen; Mestered, aki maga a szeretet, a szelídség, a világosság, az erő, a béke és öröm?

Testvériségednek tehát szeretettől sugárzó otthonnak kell lennie, amilyen Jézus első testvérisége volt Názáretben, egy otthon, ahol Ő a középpont, a bensőséges Barát, a Testvér, de ugyanakkor a legfőbb Mester, a nagyon szeretett Úr. Imáitokat lábainál végzitek, Vele dolgoztok, társaságában pihentek.

Lelki életed útja Jézus személyében megtestesült Szeretet lesz.

Küldetésed, hogy Jézus és a szeretet uralkodjon szívedben és körülötted. Átala, Vele és Benne fog ez megvalósulni.

Neved „Jézus Kistestvére” szeretetednek jelképe lesz.

Jelvényed, Jézus Szíve, amelyen áthatol a kereszt, szereteted és önfeláldozásod missziójának jelképe.

Életed felajánlod az Iszlám és az egész világ megváltásáért, bensőségesen egyesülve Jézus oltáron végbemenő áldozatával; szereteted szomjasan vágyódik osztozni Jézus szenvedésében és keresztjében.

Napjaidat **Jézus, Atyjához intézett** első és utolsó **imája** fogja keretbe: „Atyám jövök, hogy akaratomat teljesítsem.” – „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.”

Szereteted annak a szeretetnek túlradása lesz, melyet Jézussal egyesült életedből merítesz. Apostolkodásod Jézus sugárzása lesz benned; kisugárzása szeretetének és jelenlétének az Oltáriszentségben és az Evangéliumban.

Módszered egyetlen Mestered, Jézus módszere lesz: a jóságé, a barátságé és a szereteté.

Jézus lesz életed egyetlen szenvedélye, mint ahogy Károly Jézus Testvérének is az volt. Végtelen szeretetét jelmondata foglalja össze: „Jesus-Caritas – Jézus-Szeretet”. Azonossá tesz Krisztus Jézussal annyira, hogy már csak egy leszel Vele: Ő benned, és te Őbenne. Elmondhatod az apostollal: „Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem.” (Gal 2,20)

És mint az apostol, te is elmondhatod?

„Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? ...sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenválók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.” (Róm 8,35. 38-39)

És mindenek fölött
GYERMEK SZÍVVEL fogadd a JÁSZOL kisdéd JÉZUSÁT
ÉDESANYJÁNAK, SZŰZ MÁRIÁNAK kezéből

És ez lesz mindennek a koronája...

Tulajdonképpen a kezdet lehetett volna, amint az volt Egyetlen Példaképed, Jézus számára is. De talán elfelejtetted kellő szeretettel nézni Őt, és nem szemlélted elég hosszasan e minden nagyság és felség jele nélküli, szerény külsőbe rejtőzött Lényt, és emiatt te is egy kicsit zavarba jöttél.

Mindeddig nagy és tetszetős dolgokat akartál megvalósítani, de csalódtál. Ilyen vagy olyan módon mindig csalódik az ember, ha önmagára támaszkodva akar valami nagyot, szépet tenni, még ha olyannyira hangoztatta is érdektelenségét, hogy végül elhitette magával...

Annál is inkább csalódtál, mivel túlságosan átadtad magad – egész értelmeket, egész akaratodat, egész szeretetedet – annak a vágynak, hogy nagy és szép dolgokat hozz létre. Szíved legegyszerűsebb szándékaival és legszentebb vágyaival tetted ezt.

Ilyen látszólagos kudarcok nélkül nem lennél igazán annak a tanítványa, aki a keresztfán halt meg magára hagyatottan, elárultan, éppen azoktól, akiket gyengéden barátainak nevezett, és akiket bensőséges szeretettel őrizve előkészített. Nem lennél igazi leánya annak, aki „erőszakos és fájdalmas gyilkosság” áldozata lett, mivel őt is elárulta egy, a szerettei közül; meghalt egyetlen barát, egyetlen követő nélkül, aki összegyűjthette volna utolsó óráinak a tanításait.

Ebbe a nagy erőfeszítésbe tested, lelked beleadtad, és olyan boldog és büszke voltál, valahányszor úgy tűnt, hogy egy kevéske sikert értél el.

Fel akartad ajánlani az Úrnak kezdeményezéseid eredményét, boldogan, teli kézzel közeledve Hozzá. De megfeledektél arról, hogy Őt nézd, Egyetlen Példaképedet. Ő nem tudott mást felmutatni, mint a szegekkel átluggatott kezét, a munkásember érdes kezét, vagy a tetetetlen kicsi gyermek kezét a jászolban...

Szórakozottan nézted ezt a **jászlát**, vagy talán a felnőtt lekicsinylő tekintetével, aki nagyon könnyen úgy véli, hogy nem neki való az egész, vagy ha igen, akkor csakis **karácsony** idején.

A **keresztet** sokkal hosszabban szemlélted. Valami nagyot éreztél benne, ami jobban megfelelt a felnőtt korodnak. Kevélység is meghúzódhatott abban, amikor megvetést és szenvedést kerestél: olyan könnyen hősnek tartjuk magunkat, ha bátran elviselünk egy kis szenvedést!

Szemlélted az Ács **műhelyét**, megcsodáltad a munka erőfeszítéséből származó szépséget, mely megmutatkozik akkor is, ha a munkás szegényen az utolsó helyen is van, mert még büszke, hogy képes valamit tenni a mindennapi kenyere megszerzéséért.

Nézted az **országutakon** járó Krisztust, amint gyógyított és áldást osztott; felkeltette benned a vágyat, hogy utánozd tetteit, sőt, hogy eljuttasd a világ legtávolabbi zugába is. Az apostoli tettek erőfeszítéseit gyakran kárpótolja az öröm, amikor megleljük egyes tekintetekben a megértés és az elismerés halvány fényét.

Effelejtetted kellő szeretettel nézni Krisztus egész életét, amely bölcsőjében, a jászolban kezdődött, amelyben **egészen kicsi** gyermek volt, olyan, mint a többi; nem volt rendkívüli, sem csodagyerek. Olyan

gyermek volt, mint te voltál, az első órákban egyáltalán nem szép. Kicsi gyermek volt, aki sírt a hideg szalmán, és aki szeretettel vállalta a teljes tehetetlenség állapotát.

Elsősorban Istenünk volt, és azt akarta, hogy ebben az állapotában szemléljük és imadják, nemcsak a kicsinyek, hanem a nagyok is, hiszen elfogadta a **pásztorok** és a **bölcsek** imádását is, akiket a csillag segítségével elvezetett ez elé a minden nagyságot és méltóságot nélkülöző Kisdéd elé.

Megértésére, igaz gyermekszemre és gyermekszívre van szükségünk. Könnyen elfelejtjük azonban, hogy a **lelki gyermekség** állapota nemcsak néhányak kiváltsága: mindnyájunk kötelessége lett, amióta nagyon szeretett Urunk kézen fogott egy kisgyermeket, és az első helyért versengő, földi királyságról álmodó felnőttek közé vezette, és így szólt: **„Ha nem változtok meg, és nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába.”** (Mt 18,3) Nem azt mondta: nem kaptok kiváltságos helyet, hanem hogy „nem mentek be” Országába.

Nem értettétek meg Jézus kijelentését. Talán téged is magasröptű vagy hamis magyarázatokkal láttak el, mely nem vette figyelembe a kisgyermek valódi gyengeségét és erőtlenségét. Hogy jobban megértsd, téged is az Úr tehetetlenségre, a betegség tehetetlenségére kényszeríthet, mely képtelenné tehet a legcsekélyebb személyes erőfeszítésre, átéreztetheti a lélek még fájdalmasabb tehetetlenségét, amikor az erőtlenül vergődik a kísértések közepette, a munka és a szenvedés csömörében.

Lassan belefáradva a hiábavaló erőlködésekbe, rajtakapod magad, hogy a jászolra gondolsz, a régi karácsonyokra, és a fáradságod, a szenvedésed csillapodik egy időre, mert ezek mindig megenyhülnek, még a legkeményebb szívekben is, egy kisgyermek tiszta tekintete előtt.

„Ilyen csöpp gyermekké, ilyen szelíd gyermekké téve magát, ezt kiáltja feléd: Bizalom! Meghittség! Ne féljetez Tőlem! Gyertek hozzám! Ne féljetez, ne legyetek oly félénkek egy ilyen szelíd kisgyermek előtt, aki rátok mosolyog, és felétek nyújtja karjait. Ő a ti Istenetek, teli szelídséggel és mosollyal... Legyetek egészen gyengédek, tele szeretettel, tele bizalommal...”
(Károly Jézus Testvére, Lelki jegyzetek, 132. old.)

Szeretném, hogy hosszan nézd e jászlat, annak a csillagnak a fényénél, amely vezette a Bölcsüket, és világított nekik, hogy megértsd tanítását. Hagyd mosolyogni azokat, akik még nem értik. Ne mutass olyasmit a jászol titkából, mely valakiben is zavart okozna. Valami olyan nagy és szép rejtőzik ebben a **betlehemi jászolban**, mert a **teljes Krisztust** zárja magába, aki egyszerre Isten és ember, és mert a bölcső folytatásában ott van a názáreti műhely, a szenvedés, a keresz, a feltámadás és a menny teljes dicsősége.

Krisztus, az Isten Fia túláradó szeretetében meg akarta élni az egészen kicsi gyermek tehetetlenségét, azt az egyedülálló állapotot, mely egy lényt teljesen kiszolgáltatva a másik kezébe helyez.

Tehetlensége miatt fordul a kisgyermek mindig atyja felé. Túlságosan gyenge, túlságosan kicsi ahhoz, hogy saját akarata legyen: atyja akaratán kívül nincs más akarata. Megható bizalommal viselkedik iránta. Megfigyelted-e már az annyiszor ismétlődő jelenetet, amikor a fiatal apa a mélység fölé emeli gyermekét olyan mozdulattal, mintha bele akarná dobni? A gyermek hangosan nevet, mert jól tudja, hogy atyja részéről semmi bántódás nem érheti.

Mint a világ minden kisgyermekének, a munkás Krisztusnak, a szenvedő Krisztusnak, a feltámadt, a megdicsőült Krisztusnak is szüksége volt a bölcsőnél Szűz Mária éber szeretetére, az első lépéseit irányító Szent József gondoskodására, főleg mennyei Atyja szeretetére,

Akinek engedelmes volt a jászolban való születésétől egészen a kereszthalálig.

Nézd a **jászlat**, és ne állj meg egyes ábrázolások gyermekded külsőségeinél. Ezek nem mások, mint az isteni valóságot elfedő emberi alkotások. Ennek a jászolnak csak emlékeztetni kell Arra, Aki a te Istened, és Aki követésére hív a **lelki gyermekség és a ráhagyatkozás szellemében**. Vele, egy egészen kicsi gyermek bizalmával viseltess Isten iránt. Vele, legyen benned, Édesanyja, Szűz Mária iránt, annak az egészen kicsi gyermeknek gyöngéd ráhagyatkozása és igénye, akinek szüksége van a bölcsőjénél egy mamára... Mennyire fájó az a bölcső, mely fölé nem hajol édesanya...

Őrizd meg mindig Égi Édesanyáddal szemben az egészen kicsi gyermek lelkületét. Amikor felnő a gyermek, az édesanya háttérbe vonul, némán szenved a magányosságtól, mert gyermeke szégyelli jelét adni, hogy még szüksége van rá, és már csak a nagy szenvedések pillanataiban, vagy a halál órájában hívja segítségül. Az ember mindig egészen kicsi a szenvedéssel és a halállal szemben.

Ne légy soha nagy a Szent Szűz előtt! Engedd, hogy elhalmozzon anyai szeretetével! Kérd, tanítson meg Urunk iránti gyengéd szeretetének titkára! Kérd segítségét, hogy alázatosan „**az Úr szolgálóleánya**” maradj a te igazi női szerepedben, amelyik képes teljesen odaajándékozni önmagát, egészen háttérbe húzódva és megfelelkezve önmagáról.

Jézus minden Kistestvérét a Szent Szűz gondjára bízom, mert a legkedvesebbjeinket mindig arra bízuk, akit a legjobban szeretünk, akiben a legjobban megbízunk.

A Szent Szűzre, minden kegyelem **Közvetítőjére** bízok téged is, és arra kérlek, fogadd el kezéből az egészen kicsi Jézusát, maradj mindig Vele, Őt és üzenetét vidd magaddal a világon át: az alázatosságot és a

bizalommal teljes ráhagyatkozást, az egyszerűséget és szegénységet, a szelídséget és a békét, az örömet és a szeretetet... az osztályok, nemzetek és fajok megosztottságán túli egyetemes szeretettel, hogy az emberek között végül

Egység uralkodjon ***az Úr Szeretetében***.

Elfogadod-e ezt az üzenetet, amely magába foglalja Károly Jézus Testvére üzenetének lényegét – Jézus Kistestvérei Testvérisége lelkiségének egész lényegét?

Ez az a jel, melyről felismerheted, vajon híve-e az Úr Jézus, hogy Károly Jézus Testvérét követve te is az Ő Kistestvére légy.

Magdeleine Jézus Kistestvére

1952 szeptemberében

FELAJÁNLÁSI IMA

Atyám,
átadom magamat Neked,
tégy velem tetszésed szerint.
Bármit teszel is velem, megköszönöm,
mindenre kész vagyok,
mindent elfogadok,
csak akaratod bennem és
minden teremtményedben beteljesüljön.
Semmi mást nem kívánok Istenem.
Kezedbe ajánlom lelkemet,
Neked adom Istenem,
szívem egész szeretetével,
mert szeretlek, és mert szeretetem igényli,
hogy egészen Neked adjam át magam,
hogy végtelen bizalommal
egészen kezedbe helyezzem életemet,
mert Te vagy az én Atyám.

Ámen.

Károly Jézus Testvére

JÉZUS
✝
SZERETET

TARTALOMJEGYZÉK

Mindazoknak, akiket Károly Jézus Testvére követése vonz Jézus Kistestvéreinek Testvériségébe	3
Az Iszlám és az egész világ megváltásáért áldozatul ajánlod fel magad életed megszentelése által	5
Fenntartás nélküli engedelmisséggel tartozol azoknak, akik Krisztus tekintélyét képviselik számodra az Egyházban	10
A tejes szegénység kifosztottságában szeretned kell a kivetettséget és kívánni az utolsó helyet	13
Úgy élsz Jézus tanújaként az emberek tömegébe vegyülve, mint kovász a tésztában	18
Az emberek tömegében kell hordoznod szemlélődő hivatásodat	27
Csak egyetlen példaképed lesz: Jézus Jesus-Caritas – Jézus-Szeretet .	31
És mindenek fölött gyermek szívvel fogadd a jászol kiseded Jézusát Édesanyjának, Szűz Máriának kezéből	37
Felajánlási Ima	43

